

overrasket ham, tror jeg han sagde: Jeg ser deri kun et Bevis paa, at den ærede Minister ikke har forstaaet min Stilling under Forhandlingerne af de Fiskerilovforslag, som vi har havt for; thi min Stilling har jo bestandig været den: En Udvikling af Fiskeriet saaledes, at Fiskeriet bliver fremmet og ophjulpet, og en Beskjæmpen af de hæmmende og indskrænkende og forbydende Foranstaltninger, som, efter min Mening, stod til Hinder derfor. Men naar man nu, som fket er, dels i selve det foreliggende Lovforslag, dels i de Vædringsforslag angaaende Vedtægter, som den meget ærede Minister har tilraadt i det Mindste i Principet, har taget disse hæmmende Foranstaltninger ud, saa er min Stilling selvfølgelig den, at saa ønsker jeg en Lov med Hensyn til det store Spørgsmaal om, hvorvidt Frednings- og andre Foranstaltninger kunne have den Virkning, som dermed skulde tilsigtes, da tillod jeg mig at udtale allerede ved Behandlingen af det første Afsnit af dette Lovforslag, at jeg for mit Vedkommende ikke tror, at kunne tillægge dem den Virkning, som man dermed tilsigter, men paa den anden Side følger det af sig selv, at det er i sin Orden, at dette prøves og undersøges erfaringsmæssigt, og naar dette kan ske, saaledes som det synes mig, og som jeg haaber det kan opnaas, uden at Fiskerne væsentligt i det Mindste derved hindres i deres Erhverv, er det en Selvfølge, at saa gaar jeg ogsaa med dertil. Naar jeg saaledes ønsker og haaber, at vi gennem disse Forhandlinger maa komme til en Fiskerilov og komme til det snart, helst i denne Samling, vil jeg ikke behøve at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at der ellers, om dette ikke sker, vil kunne indtræde Tilfælde, som vilde frembyde nogen Uansælgelighed for ham, og hvor han, i det Mindste efter mit Skjøn, ikke vil komme til at staa frit. Det var under 29de April 1880, at den Høiesteretsdom faldt, som efter omtrent 200 Aars Forløb udfandt imod, hvad man havde antaget i disse 200 Aar, at Bestemmelserne i 5—10—45 om Mastestørrelserne i Limfjorden endnu skulde gjælde ogsaa for de andre Farvande paa dansk Søeterritorium. Men jeg vil ikke behøve at erindre om, at saa overraskende, saa ny og saa stridende mod den 200-aarige Retsopfattelse kom denne Høiesteretsdom, at Ministeriet skyndte sig med ved et Cirkulære af 4de Juni 1880 — det var Justitsministeriet — at meddele Politimestrene, at de ikke skulde bringe denne Høiesteretsdom til Anvendelse. Det var først paavirket, jeg veed ikke fra hvilken Side, ved Cirkulære af 10de November 1884, at man forsøgte igjen

at sætte denne Høiesteretsdom i Kraft i Henseende til Virkningerne paa dette Omraade, men man naaede det dog heller ikke den Gang. Man fik, som bekendt, Lov af 30te Marts 1885, der igjen satte en Stopper derfor indtil 1ste Mai 1889. Det vilde sikkert være en underlig Stilling for den meget ærede Indenrigsminister — og for enhver Indenrigsminister — om han nu, naar den Tidsfrist kommer, hvor Lov af 30te Marts 1885 udløber, altsaa den 1ste Mai 1889, da skulde staa i den Stilling, at der blev Spørgsmaal om nu efter 9 Aars Forløb at sætte en Foranstaltning i Kraft, som man i de 9 Aar ikke havde villet sætte i Kraft, og som er af et saadant Indhold, at den meget ærede Indenrigsminister selv i dette Lovforslag har foreslaaet, at den skal udgaa for bestandig og aldrig komme til Gjældighed. Jeg siger, at dette vilde være en saa eiendommelig Stilling, at jeg tror, at den vilde bringe den ærede Indenrigsminister i nogen Forlegenhed, dersom man fra en eller anden Side skulde trænge paa, at han gjorde et saadant Skridt. Den meget ærede Minister talte i Gaar om at faae baade i Bøse og i Sæl. Der har været nogen Usikkerhed i de forskjellige Regjeringers Forslag. Først begyndte man med at ville forbyde Vaad aldeles og indføre Limfjordens Mastebestemmelser overalt. Senere har man været hermed. En Gang har man — det var sidste Gang i 1883 i det Lovforslag, som da fremkom — ikke lagt særlig Vægt paa Forbudet mod Vaad; det var endogsaa gaaet helt ud, der var kun blevet en Bestemmelse tilbage med Hensyn til, at Malevaad i en vis Tid skulde holdes i en vis Afstand fra Land. Men der havde man Bestemmelser om, at Mastebestemmelserne fra Limfjorden skulde gjælde overalt. Denne Gang har man taget dette Sidste ud, men indført igjen for Marts og April Maaned et Forbud mod Brugen af Vaad. Man kan ikke paa den Maade ombytte disse Bestemmelser, at man med Føie skulde mene, at den ene skulde ækvivalere den anden. Hvad enten man foreskriver Mastebestemmelser af en vis Størrelse eller ikke, kan et Forbud om bestemte Mastestørrelser paa ingen Maade ækvivalere eller ramme den Hensigt, som man skulde ramme ved et Forbud mod Vaad. Hvad enten man sætter en Mastestørrelse til en Omkreds af 20 Linier eller 24 Linier, tror jeg det er, der er foreskrevet for Malevaad i Limfjorden, om jeg huffer rigtig, opnaar man ikke derved at forhindre den skadelige Virkning, som man troede — efter min Mening med Urette — at kunne vente af Vaadene, nemlig at de skulde optøbe Plantevægten paa Bunden,